

ZA DON BOSKOVE PRIJATELJE

LETO III.

31. JANUARJA 1971

ŠT. 1

DELO ZA NAPREDEK NARODOV

Papež Janez XXIII. je znova odprl Cerкви vrata v svet. Koncil je ta vrata preprosto snel s tečajev, da bi se Cerkev nikoli več ne zaprla vase. Saj Jezus v evangeliju tako odločno pravi: »Pojdite in učite vse narode...« (Mt. 28, 19).

Prav zato je Pavel VI. s svojo okrožnico O delu za razvoj narodov (1967) dopolnil prizadevanje svojih predhodnikov za reševanje družbenih težav, zlasti najbolj prizadetih. Zbudil je vest katoličanov in vseh ljudi dobre volje, da bi priskočili na pomoč nerazvitim narodom.

Tudi salezijanska družba je še posebej poklicana k temu delu. Don Bosko jo je ustanovil prav za to. Pomagati revni in zapuščeni mladini je sestavni del poklicanosti naše družbe že od vsega početka. Njena usoda je bila skozi vseh sto let tesno povezana z reševanjem mladine, za njen gmotni, kulturni in verski dvig.

Vendar ima pojav nerazvitosti dežel v današnjem času nove značilnosti, na katere mora tudi salezijanska družba odgovoriti času primerno. To delo je seveda različno v različnih deželah z različno družbeno ureditvijo.

Nujno je, da vsi, ki kakorkoli pripadamo salezijanski družini, vzgojimo v sebi čut in pripravljenost pomagati, kadarkoli bi videli koga v potrebi, kadarkoli bi nas Cerkev ali civilna oblast pozvala na pomoč.

Prav v ta namen je vrhovni predstojnik naslovil na vse don Boskove prijatelje posebno vezilo za leto 1971.

Spričo težkih problemov nerazvitosti, v kateri se nahajajo mnogi narodi, se bomo potrudili vsi, ki kakorkoli pripadamo salezijanski družini, da bomo pogumno uresničevali svojsko don Boskovo poslanstvo za duhovni, kulturni in gmotni napredek tistih, ki jih je don Bosko imenoval »revno in zapuščeno mladino«.

Zato se bomo še posebej prizadevali:

1. za učinkovito obujanje zavesti o tem osnovnem poklicu salezijanskega poslanstva;
2. za družbeni in nravni dvig mladine, in to s konkretno akcijo, ki bo v skladu s krščanskim duhom ter z okoliščinami in potrebami posameznih dežel;
3. za vzgojo mladih po naših ustanovah k družbenemu čutu in jih navajali k praktičnim pobudam za pomoč potrebnim.

Vrhovni predstojnik takole razlaga vezilo: posnemajmo našega očeta Don Boska. »Malo besed, pa mnogo dejanj!« je bilo njegovo geslo. Vse življenje je garal in zelo učinkovito. Veliko je pisal, mnogo govoril, predvsem pa je delal in ustvarjal. Zdi se, da je to naš način: imenovali bi ga »preroštvo dejanj.«

Don Bosko je bil reven, vedno je živel revno, vendar se je vedno zavzemal za napredek, za socialni dvig mladine: kakor hitro je mogel, je izboljšal življenjske pogoje svojim fantom.

Toda jedro don Boskovega in salezijanskega dela proti nerazvitosti ni zgolj v gmotnem dvigu revnih. Mi nismo ne tehniki ne politiki. Tudi nimamo kapitala za izvedbo razvojnega programa. Smo pa krščanski vzgojitelji, pastirji in misijonarji. Naše sodelovanje pri razvoju je v prvi vrsti v vzgajanju, usposabljanju in oblikovanju ljudi za človeka vredno življenje.

Najprej moramo vzgojiti v sebi čut za potrebe sočloveka, kjerkoli bi se ta človek nahajal, in mu pomagati v duhu krščanske ljubezni. Pri tem pa odločno oporekamo proti nasilju, sovražstvu, proti uporabi sile. To tudi tedaj, ko bi šlo za okoliščine, v katerih bi bila najbolj nagona reakcija človeško gledano, uporaba sile in nasilja.

***V nevarnosti kličite Marijo,
in zagotavljam vam, da boste uslišani.***

don Bosko

Svetovni kongres don Boskovich bivših gojencev

Ob don Boskovem spomeniku na dvorišču v Valdoccu je napis povedal, zakaj so prišli tjakaj bivši gojenci: **»Iz vseh krajev sveta smo se vrnili k tebi, don Bosko, po navdušenju za našo življenjsko pot.«**

Večerna koncelebracija s 60. duhovniki, ki jo je vodil turinski kardinal Pellegrino, je ustvarila bratsko vzdušje. Raz-

gre samo za čustva, temveč za vzajemno sodelovanje v don Boskovem duhu pri vzgoji današnje mladine in pri delu za razvoj narodov.

Glavna tema srečanja je bila: don Boskovi bivši gojenci v našem času. Nastopali so z govori in obravnavanji različni predstavniki. Skupni sklep je bil: **odgovorno sodelovanje z apostolskim poslan-**

like v jeziku, rasi in barvah se je razblinila kakor tema v svetlobi.

Vrhovni predstojnik jih je naslednji dan takole nagovoril: **»Vi niste samo rezultat našega vzgojnega dela, zadoščenje in krona naših naporov, temveč ste razlog našega življenja in poslanstva.«** Ne

stvom salezijanske družbe in Cerkve. Z drugimi, don Boskovimi, besedami: **»Pokažite svetu, da je mogoče biti dober kristjan in dober državljan.«**

Iz Turina se je kongres 21. septembra preselil v Rim. Bivši gojenci so hoteli pozdraviti svetega očeta in mu izraziti

svojo zvestobo. Rimskih proslav sta se po naključju udeležila tudi dva naša duhovnika, g. Jože Simčič in g. Štefan Zor-ko. Ves čas sta bila deležna posebne pozornosti, saj sta bila edina zastopnika vzhodne Evrope.

Tudi v Rimu so se vrstile vsak dan koncelebracije. Naprej pri Sv. Petru, potem pa v veličastni don Boskovi baziliki v Cine Città, okrog vrhovnega predstojnika. Navzočih je bilo okrog 5000 kongresistov.

Kongres je dobil svojo krono pri papeški avdijenci v baziliki sv. Petra.

Papež je med drugim dejal: **»Vaša navzočnost mi pravi, da je vaše gibanje živo, še po sto letih eden najlepših sadov apostolata svetega Janeza Boska. Potreba, ki jo čutite, da ste povezani s svojimi nekdanjimi učitelji in vzgojitelji ter z nekdanjimi svojimi tovariši, priča o vrednosti vzgoje, ki ste jo prejeli, obnem pa zavzetost za način življenja po tej vzgoji. Spoznali ste, da vam je don Boskova šola dala kaj več kot pa samo izobrazbo in strokovnost. Dala vam je načela, ki so življenjska. Dala vam je zavest dolžnosti in prepričljivosti krščanskega poklica. Zato vam pravim: ljubite svojo zvezo, bodite ji zvesti, zlasti pa**

izžarevajte njenega duha z jasnim, odprtim in velikodušnim krščanskim pričevanjem, kakor vas je naučil don Bosko. Tako pričevanje svet potrebuje. Cerkev pa jo od vas pričakuje. Dragi sinovi, Gospod naj blagoslovi vašo zvezo in naj jo napravi rodovitno za krščansko bodočnost človeške družbe ...«

Udeleženci kongresa so bili bivši gojenci salezijanskih ustanov in tudi njihovi družinski člani ali sorodniki. Tako se je zbrala mogočna pisana množica iz vseh delov sveta. Prav zanimivo je bilo videti obraze z japonskimi, kitajskimi in indonezijskimi potezami, zraven pa indijske žene, oblečene v svečane pisane sarije. Poleg vitkih nordijcev iz Anglije in Nizozemske, Nemčije in Avstrije so bili zastopniki črne rase iz Afrike. Z zastopniki iz Kanade in Združenih držav Amerike so se družile čokate postave Patagoncev in Bororov iz brazilskih pragozdov.

Prav to je bilo najlepše doživetje na kongresu: domačnost, prisrčnost med vsemi udeleženci, kjer ni bilo ne tujca ne domačina, ne predstojnika ne podložnika, ampak so se vsi čutili sinove enega in istega očeta don Boska.

Redovnik laik

včeraj, danes in jutri

Nekoč ...

Znano je, da so bili prvi redovniki na krščanskem vzhodu laiki. Tudi na zahodu so se nekateri redovi začeli kot ustanove za laike. Pozneje so se nekatere redovne družbe pocelovile: imele so med svojimi člani tudi duhovnike oziroma laike. Prvi na zapadu jih je imel sv. Benedikt in jih je imenoval brate. Od 16. stoletja dalje so se začeli imenovati tudi pomočniki. Vse pa na splošno imenujemo redovnike laike. Ustvarili so prav s svojo odpovedjo svetu neprecenljive kulturne dobrine: učili so ljudi poljedelstva, vrtnarstva, vinogradništva, pridelovali so plemenitene sadeže, rastline, vseh vrst osvežujoče in krepčilne pijače, učili so ljudi zidati hiše, zapustili so izredne spomenike v stavbarstvu, slikarstvu; posredovali so antično kulturo in jo razvili. Z eno besedo, skupaj z duhovniki menihi so laiki preobraževali obličje sveta.

Danes . . .

Čeprav je podoba današnjega sveta nespoznatno drugačna kakor v preteklosti, je vseeno poslanstvo redovnikov laikov nezmanjšane pomena. Če se omejimo samo na delo, ki čaka salezijanskega sobrata pomočnika prav v današnjem svetu, bi ga ne bilo mogoče kar tako opisati. S tem, da mlad človek, ki nima poklica za duhovnika, a je zmožen, izroči svoje življenje Cerкви n.pr. v don Boskovi družbi, najbolj aktivno dela za boljše življenje sočloveka. S tem, da se je odpovedal lastni družini in se zadovolji z najbolj neobhodnim za svoje življenje, s svojo izobrazbo in svojim delom vzgaja druge mlade ljudi, da bi si ustvarili boljše življenje. Področje njegovega dela je tako obširno, kakor je obširno človekovo udejstvovanje dandanes nasploh: od obrtnika do specialista v elektroniki, od inženirja gradbenika do arhitekta, od risarja do slikarja ali kiparja umetnika, od instruktora do profesorja. In enako kakor duhovnik ali celo še bolj učinkovito lahko vodi verska srečanja ali celo predava teologijo.

Jutri . . .

Duh, ki preveva vse stvarstvo in je organiziral materijo v zavestno bitje, ki je človek, po katerem ga vodi do popolnosti, ne bo nikoli nehal obujati idealnih mladih ljudi, ki bi se njemu posvetili v to službo.

Prav zato don Boskova ustanova v rednih obdobjih preverja svoje življenje in delo in ga usklaja s časom, v katerem živi. Žal ugotavlja prav osip laičkih poklicev, ki so še zlasti v prihodnosti bistvene važnosti za njen uspešen apostolat. Pomislimo samo na dežele v razvoju, ki neizmerno potrebujejo nesebičnih ljudi za njihov gmetni, kulturni in verski dvig. Pa tudi v domovini je izobraženemu laiku-redovniku

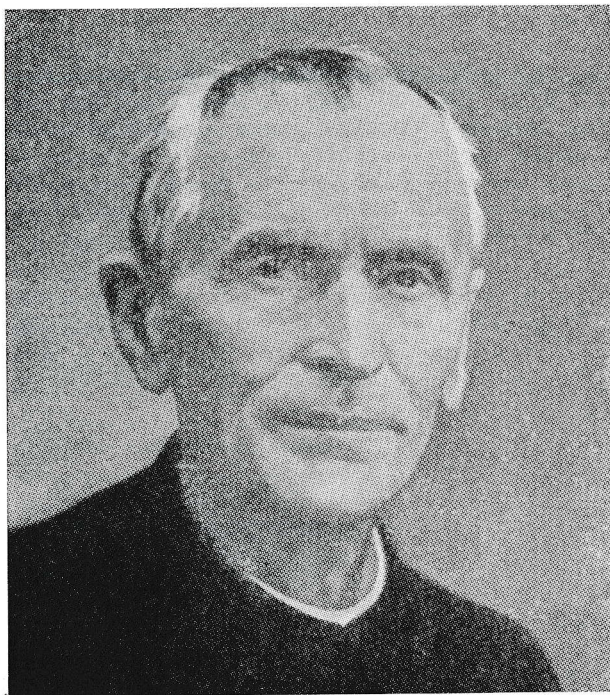
**Dragi moji sinovi, samo eno dušo imamo:
če njo rešimo, je vse rešeno.**

don Bosko

odprta široka dejavnost v okviru župnijskega in splošno cerkvenega apostolata. Kaj pa tisti, ki nimajo velikih naravnih darov, pa bi se radi posvetili don Bosku in Cerкви? Zanje ni mesta tudi v bodočnosti? Kakor je v urejeni civilni družbi potreba po vseh poklicih, in urejena občina potrebuje prav tako usluge pri snagi, kakor pri gradbenih delih ali v šoli na vseh ravneh, tako tudi urejena redovna skupnost potrebuje vseh, da lahko učinkovito izpolnjuje svoje poslanstvo. Brez dobrega kuharja se bo tudi idealnemu oznanjevalcu božje besede hitro stembilo v glavi.

Pridi in hodi za menoj . . .

Tako je Kristus poklical svoje apostole. Tako jih kliče še danes. Kdor vstopi v don Boskovo ustanovo, bodisi kot kandidat za duhovniško službo bodisi kot kandidat za laičko služenje današnjemu svetu in Cerкви, bo našel v njej novo družino, novo, globljo ljubezen, ki v Kristusu nikoli ne mine, bo našel bratsko enakopravnost vseh, v skupni povezavi za dosego istega cilja: graditi novega človeka za novi svet in za večnost.

Don Rua kmalu na oltarju

Don Bosko je še za svojega življenja dejal o svojem bodočem nasledniku v vodstvu salezijanske družbe: »Če bi mi Bog dejal: ‚Don Bosko, pripravi se, umreti boš moral. Izberi si naslednika in karkoli me boš prosil, da bi mu bilo potrebno v njegovi službi, ti bom dal.‘ Tedaj vam pravim, da bi ne vedel, kaj bi naj zanj prosil, kar bi don Rua že ne imel.«

Ob neki drugi priliki je don Bosko dejal o don Rui: »Če bi hotel pokazati s prstom kakšno napako na don Rui, bi kaj takega ne mogel, ker vidim v njem vsako krepost v najvišji meri.« Na to je dodal: »Če bi don Rua hotel, bi lahko delal čudeže.«

Glas o don Ruini svetosti je šel tudi med sotrudniki. L. 1899 je med potovanjem don Rue po Evropi, očividec pisal v Turin: »Povsod, kamorkoli gre, se dogajajo čudovite stvari, kakor ob don Bosku.«

Februarja 1890 je neki sotrudnik iz Nizze Mare dejal o njegovem obisku: »Videl sem čudež: don Bosko je vstal! Don Rua ni samo don Boskov naslednik, temveč je drugi don Bosko: ista milina, ponižnost, preprostost, velikodušnost, isto veselje, ki ga izžareva. Življenje in delo don Boska je nekaj čudovitega in se v don Rui nadaljuje z enako čudovitostjo.«

Tudi papež Pij X. je imel don Ruo za svetnika. Kardinalu Salottiju je nekoč dejal: »Kaj še čakajo salezijanci? Zakaj ne začnejo s postopkom za don Ruino proglašanje k blaženim? Tudi on je velik in ponižen božji služabnik, za katerega se bo Cerkev kmalu zanimala.«

Cerkev se že zanima zanj. 20. novembra je Osservatore Romano sporočil, da je Pavel VI. podpisal odlok glede dveh čudežev, ki sta se zgodila na don Ruino priprošnjo. S tem je don Rui odprta pot k beatifikaciji.

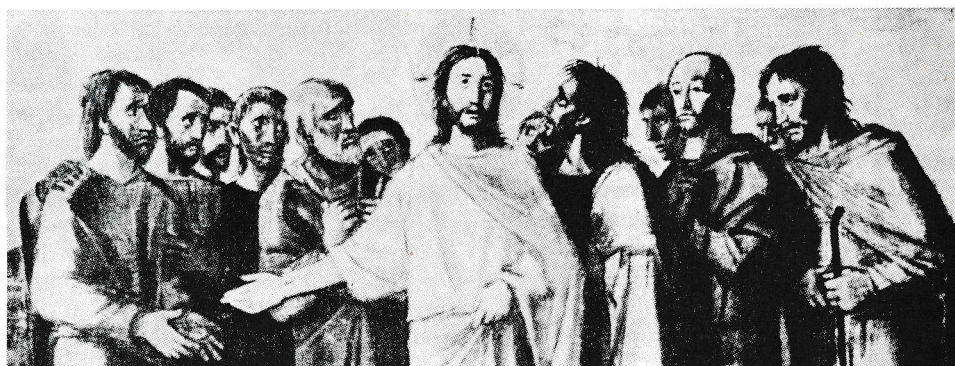
Potrditve svetniškega herojstva don Rue je neprecenljiv dar božjega usmiljenja salezijanski družbi prav v dobi njene pokoncilske obnove. Cerkev nam v don Rui kaže, kako je treba biti zvest don Bosku v življenju in delu za duše.

Nastanek don Boskovih prijateljev

Don Bosko je ustanovitelj treh salezijanskih družin.

Prva je Družba sv. Frančiška Saleškega, imenovana kar Salezijanska družba (s kratico S. D. B. — Salezijanci don Boska). Ustanovil jo je svetnik 18. decembra 1859 in Cerkev jo

Imamo uradno izjavo, ki jo je napisal sam Don Bosko l. 1876 za turinskega nadškofa Gastaldia, ki pravi dobesedno: »Zgodovina salezijanskih sotrudnikov sega v leto 1841, ko se je pričelo z zbiranjem ubogih in zapuščenih dečkov mesta Turina. Shajali so se v posebnih

je potrdila z dekretom Pija IX. dne 1. marca 1869.

Druga je Družba hčera Marije Pomočnice (s kratico H. M. P., imenovane tudi »Don Boskove salezijanke«). Ustanovil jo je svetnik v Morneseju 5. avgusta 1872. in jo je dokončno potrdil sv. Sedež z dekretom sv. Pija X. dne 7. septembra 1911. Soustanoviteljica Družbe je sv. Marija Dominika Mazzarello, ki ji je bila tudi vrhovna predstojnica do svoje smrti v Nizzi Monferrato dne 14. 5. 1881.

Tretja je pa Zveza salezijanskih sotrudnikov, nekakšnih modernih salezijanskih tretjerednikov ali kakor jih je don Bosko rad imenoval »salezijanci v svetu«. Papež Pij IX. je zvezo s posebnim pismom potrdil dne 9. maja 1876. Ustanova se je čudovito naglo širila po vsem svetu, vzporedno z že prej omenjenima družbama.

Čeprav je po časovnem redu zveza sotrudnikov postavljena na tretje mesto, vendar si je don Bosko veliko preje, ko še ni bil ustanovil redovne družine salezijancev, znal poiskati sodelavcev in apostolsko navdušenih prijateljev.

prostorih in cerkvah, kjer so se zadrževali v prijetni in pošteni zabavi, obenem pa so bili deležni koristnega pouka in se pripravljali na vreden prejem zakramentov sv. spovedi, obhajila in birme. — Pri tem tako obilnem in mnogovrstnem delu v takoimenovanih Prazničnih oratorijih so pomagali številni gospodje s katehizacijo, nadzorovanjem mladine in na mnogotere druge načine. Nosili so naslov službe, ki so jo pač vršili, na splošno pa so se imenovali dobrotniki ali sotrudniki Družbe sv. Frančiška Saleškega. Vodja teh Oratorijev je bil duhovnik Bosko, ki se je v vsem svojem delovanju ravnal po neposrednih navodilih nadškofa, od kogar je tudi prejemal bodisi pismeno bodisi ustmeno potrebna pooblastila...«

Med prvimi don Boskovimi prijatelji in sotrudniki srečamo imena odličnih in gorečih duhovnikov: sv. Jožef Caffasso, don Boskov duhovni voditelj, je bil tudi stalen don Boskov sotrudnik. Prav tako dr. Janez Borel, dr. Merla, don Cresta in drugi Cafassovi učenci. Nič manj požrtvovalni sodelavci so bili kononik

Marengo, univerzitetni profesor, in dr. Nasi.

Tudi med plemstvom si je don Bosko znal poiskati sodelavcev. Poln apostolske gorečnosti je bil grof Cays, ki je pozneje postal celo salezijanec in je v poznih letih dosegel mašniško posvečenje. Don Boskovi sodelavci so bili tudi markiz Fossati ter grofa Callori di Vignale in Scarampi di Pruney.

Slavni pisatelj Silvio Pellico je celo spesnil za don Boskove dečke prelepo molitev v čast angelu varuhu.

V nekem svetnikovem rokopisu najdemo imena še drugih sotrudnikov, pa čeprav niso tako bleščeča kot so imena do sedaj navedenih.

»Mislím, da bo vsakomur, ki bo čítal te strani ljubo, če se spomnim še posebej tistih naših prvih mojstrov, katerih imena so mi ostala neizbrisana tako v spominu kot v srcu. Med drugimi naj omením Ivana Coriasso, ki je sedaj mizarjski mojster, kakor tudi Feliksa Vergnago, trgovca z jermeni in Pavla Delfino, ki je danes profesor na tehniški šoli. Tem so se pozneje pridružili Anton in Ivan Melanotte, prvi drogerist in drugi slaščičar; pa še Feliks in Peter Ferrero, eden trgovec posrednik in drugi črkostavec. Naj omením še Janeza Piola, mizarja, ki ima sedaj svojo lastno delavnico. Razen teh so mi nudili še svojo dragoceno sodelovanje nekateri pobožni gospodje iz mesta, med katerimi so bili najbolj vztrajni trgovci z drobnim blagom Jožef Gagliardi in Jožef Fino ter urar Viktor Ritner.«

Tudi med študenti je svetnik odkril požrtvovalne katehiste: Feliksa Pellegrinija, ki je postal cenjen inženir; Valerija Anzinija, ki je postal duhovnik in pozneje višji dvorni kaplan, in druge.

Ko je kateri od don Boskoviš dečkov zbolel, mu je takoj poskrbel zdravniško pomoč, seveda brezplačno, saj so ti učeni gospodje zdravniki vedeli, kako so ubogemu don Bosku ti mladi bolniki pri srcu. Če je deček zaradi kakšnega resnejšega slučaja moral v bolnico ali celo

na operacijo, kako ga je znal priporočiti svojim dobrotnikom zdravnikom in drugemu bolniškemu osebju. Mnogi slavni zdravniki in kirurgi, pa čeprav močno zaposleni od jutra do večera, so se zahvaljevali don Bosku, če so mogli kaj koristiti njegovim ubogim fantom.

16. maja 1878. je don Bosko imel v Turinu v cerkvi sv. Frančiška Saleškega svojo prvo konferenco za sotrudnike, v kateri je poln hvaležnega ganotja govoril — navajam njegove besede —: »Sčasoma se je večje število zaslužnih duhovnikov pridružilo ubogemu duhovniku (Don Bosku je rad govoril o sebi v tretji osebi) in mu pomagalo: nekateri s spovedovanjem, drugi s pridigovanjem in še drugi s katehizacijo. Ti duhovniki so Oratorij držali pokonci! — Toda ko so rasle potrebe za večerne in nedeljske šole, duhovniki niso mogli vsemu kaj! Tedaj so priskočili na pomoč razni plemeniti gospodje. Sama božja Previdnost jih je poslala. Z njihovo pomočjo se je dobro množilo. Ti prvi salezijanski sotrudniki, bodisi duhovniki bodisi laiki niso nič marali ne za neugodnosti in ne za napore. Ko so videli, da mnogi mladi fantje hodijo po poteh pogube, so žrtvovali sami sebe, samo da bi jih rešili. Vem za nekatere, ki se odrekajo lagodnosti lastnega doma in prihajajo ne samo ob nedeljah, marveč tudi vsak dan v prostem času, ob uri, ki jim prav nič ne odgovarja, pač pa je najprimernejša za dečke, da jim razlagajo katekizem. Opazoval sem jih tudi v zimskem času, kako prihajajo vsak večer v Valdocco, po ne ravno lepih poteh, pa čeprav so zasnežene in poledenele, da bi vzdržali pouk v razredih, ki so brez učitelja.«

Don Bosko, rojen apostol in budilec apostolov, je z ustanovitvijo zveze sotrudnikov po neposredni notranji spoznavi svojega genija in svetosti nakazal že pred stoletjem, kar naj bi pozneje v katoliškem svetu postal laiški apostolat.

str

Nebesa niso za lenuhe — Don Bosko

Don Bosko pri nas

Don boskovi prijatelji ljubijo naše delo. Veliko nam pomagajo, vsak po svojih močeh. Predvsem pa želijo živeti pravo krščansko življenje v don Boskovem duhu. Prav zato radi spremljajo salezijansko delo po svetu in tudi doma. Nekaj tega, kako se don Boskovi sinovi in hčere prizadevajo za krščanski dvig revnih ljudi, zlasti pa zapuščene mladine, vam posreduje naše glasilo, ki se je nekoč pred vojno imenovalo **Salezijanski vestnik**, sedaj pa se zaenkrat imenuje **Zvon Marije Pomočnice na Rakovniku za don Boskove prijatelje**. Ne zmoremo več kakor tri številke na leto. Izhaja za don

pokojne sestre **Alojzije Domanjko**, ko je s svojimi sestrami pripravljala dom za sestrski naraščaj na Bledu, sedaj pa so ostali na ramah vseh sester.

Poročali smo tudi o naših novih mašah, in še bomo, hvala Bogu. Nič pa še nismo povedali o skitem delu naših sobratov, ki so v dušnem pastirstvu v naši domovini in v diaspori na jugu države. Prosili smo jih že, da bi nam povedali kaj lepega iz svojega življenja in dela. Prav gotovo se bodo ob priliki oglasili. Tako bo naše glasilo še bolj zanimivo in pestro, predvsem pa bolj domače. Za

RAKOVNIK

Ni še tak, kakršen bo, a je vendar nov, čeprav izgleda star. K staremu gradu pač ne moreš postaviti moderne vile. Korkoli že, domovanje bo novo za stare prebivalce, ki so pa večino ma mladi.

Boskov praznik (31. januarja), za praznik Marije Pomočnice (24. maja) in za jenski romarski shod na Rakovniku, na obletnico posvečenja cerkve Marije Pomočnice na Rakovniku (8. septembra), ko je praznik slovenskega salezijanskega dela.

Kaj don Boskovi sinovi delajo na **Rakovniku** in v **Želimpljem** ter sestre na **Bledu**, nekaj iz našega glasila že veste. Sproti vas obveščamo o izrednih naporih pri gradnji verske gimnazije v **Želimpljem**, kjer se pripravljajo naši poklici, in sedaj še pri gradnji doma za naše bogoslovce, ki so že na pragu mašniškega posvečenja. Podobni naporu združeni z velikimi dolgovi so bili na ramah naše

začetek bi vas radi seznanili s postojankami, kjer delujejo naši sobratje.

Začnimo pri **Ljubljani**: razen na **Rakovniku**, so naši sobratje še na **Kodeljevem**, kjer je narodno svetišče Male Cvetke, sv. Terezije Deteta Jezusa, in v **Mostah** pri sv. Družini. Potem **Rudnik**, ki je postal zadnje čase izredno zanimiva in privlačna 'romarska' točka, v bližini Ljubljane. Če gremo še naprej na **Dolenjsko**, bomo obiskali razen **Želimpljega**, ki je tudi župnija, župnije okrog doline Mirne: **Šentrupert** in **Mokronog**, na koncu pa **Boštanj**. Malo dalje od Novega Mesta pa **Škocjan**, **Bučko** in **Telče**.

Pri **Boštanju** samo gremo čez Savo in smo že na **Štajerskem**, kjer so si več ali manj blizu **Sevnica**, **Zabukovje** in **Raz-**

ZELIMLJE

To je eden od neštetilnih ansamblov v naši domovini, in niti ne edini v Želimpljem. Don Boskovi sinovi živijo od učenja, dela ter od petja in glasbe. Posvetiti se Bogu ni žalost, temveč veselje.

bor. Potem je treba že kreniti v okolico Celja, da pridemo do **Dobrne**, gori na Kozjaku pa samuje **Sv. Jošt**.

In spet je treba napraviti dolgo pot tja preko Maribora v Slovenske gorice, in bomo našli naše sobrate na **Kapelškem vrhu** pri Radencih, blizu Mure pa v **Veržeju** in v **Dokležovju**, kjer pastiruje naš bivši inšpektor, g. Martin Jurčak.

Vrnimo se spet v Ljubljano in pojdimo na Gorenjsko, najprej med naše bolnike na **Trstenik**, ki je tudi župnija, zraven nje so še **Goriče**, tam daleč gori v gorah nad Bohinjsko Bistrico pa vabi na zimsko smuko in v poletno svežino **Koprivnik**.

Preden prideš na našo sončno Primorsko, se moraš ustaviti še v **Cerknici** in **Grahovem**, potem pa le pojdij na našo obalo, kjer boš našel na zelenih gričkih

Škofije in **Ankaran**. Z Ankarana gledaš naravnost na Trst, nad njim in onkraj njega, na kraški planoti pa se na **Opčinah** naši sobratje trudijo za krajevno mladino. Še bolj težko in zasluženno delo opravljajo naši sobratje pri gimnazijah v **Celovcu**.

Sedaj pa pojdimo v našo **diasporo**. Kaj neki je diaspora? Nič nima skupnega s kakšnim sprayem. S to besedo na kratko zaznamujemo katoliške župnije za katoličane, ki živijo med pravoslavni in muslimani. Najprej naj omenimo **Beograd**, kjer naš sobrat vodi stolno župnijo Kristusa Kralja. Če greste malo na sever v Vojvodino, boste blizu Zrenjanina našli naše sobrate v **Mužlji**, kjer je domači jezik samo madžarski. Drugo veliko središče našega dela je v **Nišu** za njegovo bližnjo in daljno okolico. Potem

NAŠA MISIJONARJA

Na levi je mizarški mojster, g. France Prevc, ki se je vrnil iz Čila, kjer je učil lesno obrt 25 let, sedaj pa opremlja novi dom bogoslovcev na Rakovniku. — Na desni pa je g. Ludvik Zabret, strokovnjak za bonifikacijo zemlje: že 25 let spreminja v Indiji zdaj puščavo, zdaj džunglo v rodovitno polje.

pa še dalje na jug med Albance v **Prištino** na Kosovem, in končno še v **Titograd** s svojo veličastno moderno cerkvijo.

No, in na kraju ne smemo pozabiti na naše 'letovišče' pri Šibeniku, župnija **Prvić-Luka**. To ni več diaspora. To je ponosna hrvatska Dalmacija s svojimi izrednimi in gostoljubnimi ljudmi.

Napravili smo krožno pot po Jugoslaviji. Izpustili smo samo Hrvatsko, prav zato, da bi se pomudili nazadnje še pri naših bratih, ki so združeni v lastni inspektoriji s sedežem v Zagrebu. Izrazimo jim najboljše želje in jim čestitamo, da so že takoj na začetku svojega samostojnega dela začeli izdajati Salezijanski vestnik, kar s svojim pravim imenom.

Nekateri naši sobratje so ostali v zagrebški inspektoriji: delajo v **Zagrebu**, na **Reki**, v **Križevcih** in v **Ivanovem selu**.

Toda, kje na svetu ne dobiš Slovence? Enako bi lahko rekli o naših sobratih. Najdeš jih lahko v **Turinu** in okolici, v **Rimu**, blizu **Genove**, v **Bologni**. Avstrijo

smo že omenili, pa dodajmo **Celovcu** še **Gradec** in sam **Dunaj**. V Nemčiji so v **Münchenu**, **Ensfordu** in **Regensburgu**. Potem jih najdeš v **Španiji** in na **Portugalskem**, na Srednjem nemirnem vzhodu v **Egiptu**, dalje v Aziji v velikanski **Indiji**, v trpečem **Vietnamu**, v bogatem **Hongkongu** in na **Filipinih**. Največ jih je seveda v obeh Amerikah: pred kratkim je odšel iz Opčin naš sobrat med slovenske izseljence v **Hamilton** v Kanado. Drugi pa so po različnih mestih Združenih držav in v Južni Ameriki. Tja so prišli po vojni. Največ jih je v **Argentini**, potem v **Čilu** in **Braziliji**. Pred par leti pa je odšel v **Ekvador** eden naših Janjevcev.

„Don Bosko pri nas' smo povedali na začetku, in smo iz naše male Slovenije zapluli, ali še bolje, poleteli v širni svet. Povsod pomagajo naši sobratje in sestre človeku, ker zaradi Kristusa vidijo v njem brata in sestro. Njihovo delo je različno, tudi napor in trpljenje ni enako, v vseh pa je enaka skrb za duše.

Don Boskov nasmeh je z njimi in oni ga nudijo vsakemu človeku dobre volje.

V živem spominu med nami

Sr. Alojzija Domanjko

Sestra Alojzija Domanjko je zagledala luč sveta v prijaznem Pomurju v Bučevcih 22. junija 1897. Njeni starši Franc in Jožefa Horvat so ji dali dobro krščansko vzgojo. Bila je že izučena šivilja, ko se je odločila za redovni stan. Njeno srce je prevzel don Boskov nasmeh. Šla je leta 1922 v tedanjo matično hišo Hčera Marije Pomočnice v Nizzo Monferrato v Piemontu. Tu se je pripravljala na svoje vzgojno poslanstvo in se 5. avgusta 1930 za vedno posvetila Bogu. Kako

so jo višje predstojnice cenile, se vidi že iz tega, da je bila kmalu potem imenovana za ravnateljico zavoda v Astiju.

Leta 1936 je prišla v Jugoslavijo in prevzela vodstvo sester, ki so imele na skrbi gospodinjstvo v deškem vzgajališču na Selu. Dve leti nato je družba Hčera Marije Pomočnice kupila hišo na Karlovški cesti v Ljubljani, ki naj bi postal dom za okoliško žensko mladino: vrtec, konvikt in mladinski dom. Na čelu te dobrodelne in vzgojne ustanove je bila sr. Alojzija vse do leta 1948, ko so se sestre morale umakniti. Doba teh desetih let življenja na Karlovški je ostala neizbrisno zapisana v srcih vseh, ki so tam živeli ali tja prihajali. Sr. Alojzija je bila duša tega življenja. Sv. Marija Mazzarello in D. Bosko sta prav gotovo priznala to hišo za svojo.

Potem je sr. Alojzija s svojimi sestrkami dobila zavetje pri karmeličankah in uživale so njihovo gostoljubnost, dokler je bilo mogoče. Potem je odšla v državno službo, dokler se niso okoliščine drugače uredile.

Ves čas vojne in po vojni je sr. Alojzija kot inspektorialna delegatinja predstavljala vrhovno predstojnico. Bila je tudi od 1960 do 1968 ravnateljica sester na Reki, nato pa na Gornjem trgu v Ljubljani do svoje smrti.

Z veliko skromnostjo in vztrajnostjo je ohranjevala povezavo med sestrami, se prizadevala za poklice in tako pripravila pot novi pomladi ustanovi Hčera Marije Pomočnice v naši domovini. Z ustanovitvijo noviciata na Bledu leta 1968 je lahko dejala: »Zdaj odpuščaš, Gospod, svojo služabnico v miru.«

Pred letom dni je smrt prvič resno potrkala na njena vrata. Srce je že skoro klonilo pod napori. Dne 11. novembra 1970 pa je v ljubljanski bolnišnici za vedno nehalo biti za ta svet.

Umrla je v 73. letu starosti. Njeno življenje je dogorelo kakor sveča na Gospodovem oltarju. Vse življenje se je razdajala in žrtvovala za druge. Svojo odgovorno službo je opravljala z neprišiljeno skromnostjo, vedrino in ljubeznivostjo. Moč je zajemala v molitvi in obhajilu. Nekakšen žar svetosti je izžareval iz njene osebe. Njene redovne hčere so to čutile in so jo zato spoštovale in ljubile kot mater. Imele so neomajno zaupanje vanjo, pri njej so našle oporo, vzpodbudo in tolažbo v preizkušnjah. Sestre so bile z njo ena sama družina, polna prisrčnosti.

Sr. Alojzijo bomo pogrešali vsi, ki smo jo poznali, posebno še njene duhovne hčere. Med nami bo ostal njen svetel zgled molitvenega življenja in človeške dobrote.

NAŠI NAJMLAJŠI MISIJONARJI

Tudi slovenski salezijanci delujemo v misijonih. Starejšim misijonarjem se pridružujejo tudi mlajši sobratje. Naj nam danes kaj povesta o svojem življenju dva od njih in nas v domovini spodbudita k delu za misijone. Oba sta še mlada in bosta bogoslovje študirala v misijonih.

FRANC ZAJTL je doma iz Št. Ruperta nad Laškim in vzgaja mladino v Aleksandriji. Iz Egipta je šel med lanskimi počitnicami v Libanon. Svojim sobratom piše od tam:

»V Libanonu sem se imel zelo lepo. Bili smo v planinah, kjer imamo salezijanci šolo, med počitnicami pa kolonijo. Letos smo imeli kar osemdeset fantov. Od tam je krasen razgled na morje. Bejrut se sicer ne vidi, ker je okrog

petdeset kilometrov daleč in še za hribom. Sem bil rajši v planinah, kjer ni tako vroče. V Bejrutu je pa neznosno vroče in soparno.

Libanon je sploh zelo lepa in urejena dežela. Velika je kot Slovenija. Na tej mali površini je mnogo zanimivosti. Prvi mesti, ki sem ju obiskal, sta bili Tir in Sidon (Sajda), ki sta znani že iz svetega pisma in ju je obiskal tudi Jezus. Zato sta me toliko bolj mikali. V Tiru

sem videl stare rimske razvaline, v Sajdi pa križarsko trdnjavo iz dvanajstega stoletja. Šestindvajsetega julija sem šel z dečki na izlet v hribe, kjer so tudi velikanske rimske izkopenine blizu sirske meje. Šli smo z avtobusom. Nazaj grede smo si ogledali tudi vremensko opazovalnico, ki jo vodijo jezuiti.

Največja libanonska znamenitost so cedre, ki jih danes nahajamo v gorah le še na dveh mestih. Eno mesto je blizu našega zavoda in smo jih z daljnogledom zelo lepo videli, pa tudi s prostim očesom jih moreš razločiti. Nekatera drevesa so še iz Jezusovega časa.«

Naš mladi rojak se je po končanih počitnicah vrnil v Aleksandrijo in konec oktobra lani smo od njega dobili tele novice:

»Tukaj se prav prijetno počutim. Šolo smo začeli petega oktobra; morali bi jo bili začeti že malo prej, pa je zaradi Naserjeve smrti nismo mogli, ker je nekaj dni trajalo splošno žalovanje. Naserjeva smrt je res velika izguba ne le za Egipt, ampak za arabski svet nasploh. Moral bi biti tukaj in videti, kaj so delali po ulicah v znamenje žalosti! Nenehno so si sledili sprevidi z Naserjevimi podobami in lepaki, in ljudje so vpili: ‚Naser, zakaj si nas zapustil! Naser, tvoj duh ostane med nami!‘

Če bo šlo po sreči, se bom učil eno leto samo jezikov. Arabščina je namreč eden izmed najtežjih jezikov na svetu. Drugi jezik bi bila pa angleščina. Vsak dan bi se učil štiri ure arabščine in dve uri angleščine.

Šola je pa zdaj v največjem zaletu. Letos moram poučevati v dveh petih razredih matematiko. Priprava mi ne vzame veliko časa, kajti ti otroci še ne znajo ne pisati ne brati ne šteti po italijansko, ampak le arabsko. Zato sem moral začeti čisto od kraja. V teh treh tednih šole sem jih naučil številke in že znajo šteti. Sedaj bodo začeli s seštevanjem. Razlagati bi jim moral samo po italijansko, da bi se čimprej naučili tega jezika. Toda jaz otrokom najprej povem stavek po italijansko, nato ga pa takoj prevedem v arabščino. Drugače me samo debelo gledajo in nič ne razumejo. Ta-

ko se tudi naučijo kako besedo. Za zdaj dovolj in vse prav iz srca pozdravljam.

JOŽKO MATAVŽ se je izpod zelenega Pohorja, iz Šmartna pri Slovenjgradcu, napotil v daljno Brazilijo. Kakšni so bili njegovi prvi vtisi?

»Ravno na pusta smo prispeli v Rio de Janeiro. Zavili smo v najbolj prometne ulice in opazovali mestno vrvenje. Ulice so čudovito okrašene, ljudje praznično oblečeni, večina pa jih je pustno našemljena. Na tisoče, na milijone se jih gnete danes po ulicah. Vsakih sto metrov je skupina, ki daje z bobni in konzervami ritem tej množici. To plesanje traja štiri dni. Vsak dan se začenja popoldne, traja vso noč in se konča zjutraj ob osmih.

Čez nekaj ur smo že v Sao Paulu, kjer lahko na razglednicah opazite najlepše lice mesta, medtem ko v četrti skrajne revščine ne zaide nobena kamera ...

Končno smo prišli v salezijanski aspirantat, kakih dvesto kilometrov od Sao Paula. Težko bo vam, bogatašem, priti v nebeško kraljestvo! bi vam rekli ti veseli in idealni fantje.

Sto štiriinšedeset jih je: črnih, belih, malih in velikih. Ves ta zavod pa vodi deset salezijancev.

Pred nekaj dnevi smo zavili s fanti v bližnjo vas. Naenkrat pa so se kar porazgubili. Čez nekaj časa mi eden privleče cvilečega psička in mi razlaga, kako se mu reče po portugalsko. Drugi se zopet podi za kokošjo, tretji smukne v neko kmetijo in se v kotu pod stopnicami bojuje s hudo mačko. Revež bi mi bil rad povedal, kako se ji reče, pa je preveč huda in še gospodinja ga podi z metlo. Jezika sem se torej lotil resno.

Upam, da ste še vsi tako vneti za misijone. Korajža velja! Dela je in bo veliko za vsakogar. Nikar se ne ustrašimo naporov! Don Bosko je z nami, blagoslov Marije Pomočnice nas spremlja povsod. Če smo se odpovedali svetu iz ljubezni do duš, ki hrepenijo po večni sreči, se odpovejmo tudi sebi, vsem svojim željam in ugodju.«

Drugo pismo iz Lavrinhasa je konec lanskega septembra pisal svojemu pri-

jatelju, ki je letos že bogoslovec na Rakovniku. Upajmo, da bomo kdaj drugič mogli objaviti tudi kako fotografijo iz misijonskega življenja. Pismo se glasi:

»In naše življenje tu odspodaj? Ne misli, da se mrcvarim, da kar cvrči! Veš, je čisto kaj drugega asistirati tem dojenčkom kot pa v Želimpljem. Sem pridejo fantje, ki bi se radi seznanili z duhovniškimi poklicem z devetimi ali desetimi leti (toliko, da še cuclja ne prinesejo s seboj). Pa kako so živi! Vse mogoče reči ti zagodejo. Prve dni so mi večkrat ponoči palec na nogi privezali k postelji ali pa napeljali vrvice do kakega zvonca, da je bingljaj, kakor hitro sem jaz v globokem spanju premaknil trpeče kosti.

Če misliš, da ravnaš pravilno, da si še v Jugoslaviji, nimaš prav. Tam se bojujejo z vsemi silami, da bi spreobrnilo kakšno duščico, tu te pa kar cela množica ljudi čaka, da bi sledila bolj človeškemu vzorom. Tu ne potrebujemo toliko delavcev kot voditeljev. Čutimo velikansko pomanjkanje voditeljev, ki bi dajali pobude željnim izpolnjevalcem. Evropa propada. Jezus je rekel: »Pustite, naj mrtvi mrtve pokopljejo!« Ti pa, če

imaš še malo krščanskega poguma, ne boš pustil svojega mesta v latinski Ameriki praznega. Če te bo treščila ta misel v glavo, mi takoj piši, da ti pošljem več misijonskega streliva.

V Sao Paulu vodim slovensko bogoslužje v cerkvi, ki jo je zgradil slovenski duhovnik pred nekaj leti.

Vsako drugo nedeljo v mesecu imamo slovensko sveto mašo in nato shod. Ampak, veš, koncil sem še ni prišel. Maša je še iz stare dobe in je res zadnji čas, da se nekako preuredi. Če moreš, bi te prosil, da mi pošlješ kako misel o novem bogoslužju v slovenščini.

Še nekaj. Saj veš, kako sem se otepal matematike in mislil, da mi ne bo nikoli več v življenju prišla prav. Tu so pa dejali: »Številke so si po celem svetu enake in zato boš moral poučevati matematiko na gimnaziji.« Tako mi zdaj koristijo ta predavanja, da se malo izurim v govorjenju ...

Daj v naša dejanja, Kristus, svojo ljubezen; brez tvoje ljubezni je vsa naša ljubezen eno samo trpljenje! Hvala za vse in molji za me! Pristrčno Tebe in vse vas pozdravljam.

Ali ga poznate?

Črtice
iz don Boskovega življenja

2. *Kako je don Bosko poln notranje sreče daroval svojo prvo mašo.*

Bilo je na praznik sv. Trojice leta 1841. Na kvatarno soboto po binkoštih je Janez Bosko prejel mašniško posvečenje in tako dosegel svoj življenjski sen. Darovi Svetega Duha so se tisti dan binkoštnega praznika s toliko polnostjo razlili v njegovo dušo, da je zadostovalo njemu in vsem dušam, ki so od njega pričakovale duhovne utehe.

Novomašnik je že zgodaj zjutraj šel v cerkev. Ni bilo slavnostnega sprejema, niti slovesnega igranja orgel, ne novomašniškega pozdrava, niti ga ni čakala množica vernikov. Ves zbran in tih je korakal med dvema osebamama, ki ju je na tem svetu najbolj ljubil: med svojo materjo Margjeto in don Cafassom. Ker je bilo zelo zgodaj, v cerkvi ni bilo še nikogar, čeprav je bila nedelja. Šele pozneje je prišlo nekaj prijateljev. Janez Bos-

ko je pokleknil pred tabernakelj, zmolil molitve v pripravo na sv. mašo, šel v zakristijo in se oblekel.

V desni stranski ladji je stal oltar sv. Angelov varuhov. K temu oltarju je pristopil novomašnik. Pred njim je šel don Cafasso, njegov manuduktor. Ne daleč stran je klečala mati in pobožno molila. Bila je vsa iz sebe. Prekipevala je od sreče.

Bila je navadna tiha maša. Slovesni spevi in bučanje orgel so odmevali samo v nebesih iz angelskih grl, ki so se zahvaljevali Sveti Trojici za mladega pomočnika, ki naj bi jim skozi petdeset let pomagal izvrševati na zemlji njihovo težko nalogo.

Pri »Spomni se« je don Bosko prosil za dar govora, za svojo dobro mater, kateri se je moral zahvaliti, da je postal duhovnik in za vse nepoznane ovčice, ki so nanj čakale. Pri spominu rajnih je molil za svojega očeta, ki se je z znamenjem pravičnih še mlad poslovil s tega sveta. Potem še za don Calossa iz Murialda, ki mu je med prvimi pomagal, in končno še za svoje dobrotnike in pokojne sorodnike.

Medtem pa je mati Marjeta vsa zaplajena v molitev dajala Bogu hvalo za vse dobrote, posebno še za to, da je mogla prejeti sv. obhajilo iz rok svojega sina.

Po končani daritvi je ta močna žena poklicala k sebi svojega sina in mu rekla:

»Sin moj, duhovnik si postal. Vem, da boš pri vsaki sv. daritvi prosil tudi zame. Prav ničesar drugega ne pričakujem od tebe. Od sedaj naprej misli samo na rešitev duš in ne skrbi zame. Zapomni si, če boš kdaj postal bogat, ne bom nikdar prestopila praga tvoje hiše.«

»Mati«, je bila edina beseda, ki jo je don Bosko ves prevzet od teh besed spravil iz sebe. Objel jo je, pritisnil na svoje srce in pomešal svoje solze veselja s solzami veselja svoje matere.

Spomnimo se pozneje, ko nas bo don Bosko napolnjeval z občudovan-

jem. te uboge kmetice, ki je med veseljem in žalostjo in z velikim trudom vzgojila sina duhovnika.

3. *Kako je don Bosko položil temeljni kamen svoji ustanovi s tem, da se je zavzel za ubogega vajenčka.*

Ubog fant brez očeta in matere. Ves prezebel od mraza in trepetajoč od strahu, se je slučajno zatekel v zakristijo cerkve sv. Frančiška Asiškega. Mlad duhovnik, Janez Bosko, se je pripravljaj na sveto mašo. Bil je 8. december, praznik Marijinega brezmadežnega spočetja. Mašnih strežnikov še ni bilo. Zakristan Comotto je bil zato zelo nejevoljen. Tedaj je v kotu odkril prišleca, ki je v svoji neizkušnosti stal kakor lipov bog in plaho gledal mežnarja.

»Kaj buljiš, teleban?« se je zadržal nanj. »Ne vidiš, da gospod čaka na ministranta?! Vzemi mašno knjigo in pohiti!«

»Ne znam ministrirati« je fant izdaval v strahu.

»Kaj pa potem iščeš tukaj, prismo-da?!«

»Zebe me.«

»Te bom tako ogrel s kajfežem, da se na večne čase ne boš ohladil!«

Razjarjeni zakristan je fanta začel pretepati. Revež je komaj odnesel pete. Don Bosko je takoj poklical mežnarja in ga prijazno, vendar odločno posvaril zaradi neprijaznega ravnanja s fantom. Dejal mu je, naj fanta pokliče nazaj. Mežnar je ubogal. Ni bilo lahko najti fanta, ki si je med tem našel drugo zatočišče pred mrazom. Ko ga je našel, je bilo treba res mežnarske zgovornosti, da ga je prepričal, naj se vrne v zakristijo.

Po maši je don Bosko fanta poklical k sebi. Med njima se je razvil takle pogovor:

Don Bosko: »Kako ti je ime?«

Fant: »Jernej.«

»In kako se pišeš?«

»Garelli.«

»Od kod si?«

»Iz Astija.«

»Kaj delaš?«

»Zidar sem.«

»Imaš starše?«
»Ne. Oba sta umrla.«
»Znaš brati in pisati?«
»Ne.«
»Si že bil pri prvem obhajilu?«
»Ne.«
»Hodiš k verouku?«
»Sram me je, ker drugi, ki so mnogo manjši od mene, več vedo.«
»Bi hodil k verouku, če bi te jaz učil?«
»Zelo rad.«
»Bi kar sedaj začela?«
»Če se vam zdi, meni je prav.«
Prvi pouk v veri je trajal pol ure. Naslednjo nedeljo jih je bilo že devet. In potem vedno več. Danes je po don Boskovih ustanovah na milijone fan-

tov, ki dobivajo pouk v veri za življenje.

Kakor gorčično zrno, o katerem govori naš odrešenik v evangeliju, se je salezijanska družba v svojih treh vejah razrasla po celem svetu in nudi varno zavetje in izbrane sadove verskega življenja neštevilni mladini.

Zrno je bila zdravamarija in znamenje svetega križa, ki ju je don Bosko v prvi veroučni uri po Jerneju Garelliju vsadil v prostrano njivo katoliške Cerkve.

(Cvetke iz življenja sv. Janeza Boska, ki jih je zbral Francisco de la Hoz, prevedel pa dr. Valter Dermota).

Naši rajni

GRZETIČ Jožefa: umrla 10. novembra 1970 v visoki starosti 85 let. Bila je zelo vneta in požrtvovalna salezijanska sotrudnica iz Kranja. Svojim otrokom je dala pravo krščansko vzgojo in bila vedno pripravljena za vsakršno dobro delo.

PLEVČAK Ljudmila: v 76 letu starosti je dne 24. decembra 1970 odšla k Bogu. Naj ji Marija poplača v večnosti vse, kar je v svojem življenju storila za njeno svetišče na Rakovniku.

Obe blagi sotrudnici priporočamo v molitveni spomin!

Praznik sv. Janeza Boska na Rakovniku v nedeljo 31. januarja

Na praznik bo dopoldne ob 8. uri imel sv. mašo s pridigo za mladino g. škof dr. Stanko Lenič.
Popoldne ob pol 4. uri bo v cerkvi prireditev, pri kateri bo sodelovala mladina in bogoslovci; nato bodo pete litanije, blagoslov in počastitev relikvij sv. Janeza Boska.

Skupno romanje salezijanskih župnij bo v nedeljo 20. junija 1971 v Gradec (Maria Trost). Pot: Ljubljana, Maribor, Gradec, prelaz Pack, Celovec, Ljubelj, Ljubljana. Po službi božji kosilo kakor lani v Padovi.

Spored in ostalo bomo objavili za Veliko noč.

Lepo vabljeni!